

→ Houtskooltekening van Levi van Veluw, ook te zien op de expositie.

In het duister lopen alle paden dood

THE MONOLITH

LEVI VAN VELUW

Waar Galerie Ron Mandos, Prinsengracht 282

Te zien t/m 19/10

★★★★☆

Levi van Veluw (1985) is jong en ambitieus, en heeft een roestvrijstalen arbeidsethos. Een mooie combinatie voor een kunstenaar. Zeker voor eentje die alle media wil proberen, beheersen en het liefst overstijgen.

Dat lukte hem vorig jaar heel aardig in de Maastrichtse tentoonstellingsruimte Marres. Voor *The relativity of matter* blindeerde hij het complete pand en bouwde er een parcours van zalen en gangen in. In het halfduister lichtten staven, bollen en andere vormen op. Wat echt was en wat weerspiegeling – het was niet altijd duidelijk. Na tien minuten in dit droomachtige paralleluniversum wist je ook niet meer wat boven en onder was. De Maastrichtse monsterinstallatie liet zich niet definiëren. Theaterdecor, totaalsculptuur, environment – het zijn tekortschietende etiketten. Eigenlijk was het

een 'experience', in de goede zin van het woord.

Van Veluws solo bij Ron Mandos wordt gepresenteerd als een vervolg op *The relativity of matter*, maar gelukkig is het geen herhaling van zetten. Dat zou Van Veluws werk tot trucje reduceren. Hij heeft wel een verduisterde ruimte gemaakt met daarin lessenaars en bureaustoelelen in zwart, schitterend water – een apocalyptisch klaslokaal dat de eerste ruimte in Marres echoot. Maar dit werk is eigenlijk een terzijde.

De spil waar deze presentatie om draait, is de monoliet uit de tentoonstellingstitel. Dit blok heeft veel weg van een uitvergroete, monochro-

Zitten we in het brein van een verzamelaar? In een geheim onderzoekslab?

me Rubiks kubus. De belofte van een oplossing door logisch denken en handelen wordt binnenin de kubus levend gehouden.

Het is een cel met daarin een tafel, lampje erboven. In ontelbaar veel vakjes liggen opgepoetste stukjes steenkool. Ondanks de extreem doorgevoerde systematiek en de perfecte uitvoering blijft het gissen naar de betekenis van het tafereel. Zitten we in het brein van een verzamelaar? In een geheim onderzoekslab?

De werken die de monoliet flankeren, wakkeren het mysterie verder aan. Er zijn secretaires, uitgevoerd in gitzwart, die dienst lijken te doen als sorteerstations voor weer die brokjes steenkool. Maar de tafelbladen zijn voorzien van labirinten in reliëf. Alle paden lopen dood. Ontsnappen is hier onmogelijk.

Die doolhoven komen vervolgens terug als wandsculpturen, soms van enorm formaat. Het zijn maniakale letterbakken, soms voorzien van schuifpanelen. Onwillekeurig moet je denken aan Schoonhoven en zijn witte reliëfs. En zo weet Levi van Veluw, via een enigmatisch verhaal in een andere werkelijkheid, de weg weer terug te vinden naar de beeldende kunst.

Edo Dijksterhuis